

מתקשרים בהקהל

- א. הנהגתו הק' באחיזת הד' מינים בהקהל - שיחת קודש
ב. להתקהל - חיבור האתרוג עם ד' מינים - מאמר מיוחד
ג. יומן חג הסוכות תשמו"א, שנת הקהל
ד. צילום נדיר מכת"ק כ"ק אדמו"ר אודות שנת הקהל

יוצא לאור ע"י

תלמידי ישיבת

"תומכי תמימים ליובאוויטש המרכזית"

ברוקלין נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות ששים ותשע לבריאה
שנת הקהל

פתח-דבר

לקראת יום טוב ראשון של חג הסוכות, הננו בזה להגיש בפני תלמידי התמימים ואנשי שנקהלו ונתאספו לחצרות קודשנו לחוג את חג הסוכות במחיצת אבינו רוענו כ"ק אדמו"ר זי"ע, את הקובץ הנוכחי "מתקשרים בהקהל" - המוקדש כולו לחג הסוכות דשנת הקהל.

א) בראשית הקובץ באה שיחת-קודש מיוחדת מכ"ק אדמו"ר נשיא דורנו מליל ה' דחג-הסוכות, שנת הקהל תשמ"ח - בה מבאר כ"ק את שינוי הנהגתו הק' באופן נטילת הד' מינים, על מנת להוסיף ולהדגיש עניין ההקהל.

ב) על מנת לחדד ולהבהיר, את גודל ההפלאה והגילוי העצום שבשיחה זו, הבאנו בזה דברים שכתב השליח הרה"ת ר' אלי' שי' וואלף במיוחד עבור תלמידי התמימים השוהים בבית חיינו בחודש תשרי שנה זו, וזכות הרבים תלוי בו.

ג) נוסף לכהנ"ל, נדפס בזה יומנו של א' התמימים מחג הסוכות דשנת הקהל ה'תשמ"א, שהייתה שנת הקהל. בשנת ה'תשמ"א נתחדשה הנהגתו הקדושה של נשיא דורנו לומר שיחת קודש בפני התמימים ואנשי בכל לילה ולילה בחג הסוכות. בשיחות אלו מקשר כ"ק אדמו"ר את האושפיזין הכללי והחסידי דיום זה, ומעורר ביותר אודות שמחת בית השואבה ברחובה של עיר דייקא.

ד) כהוספה ולחביבותא דמילתא בא בזה צילום נדיר מגוכתי"ק כ"ק אדמו"ר מהגהתו ל"ששלת היחס" שנדפס בהיום-יום, בו מוסיף הרבי בכת"ק, שבשנת תשמ"א הוא עורר אודות שנת הקהל!

מלאים אנו שמחה ותענוג על הזכות הנפלאה שנפלה בחלקנו, להקהל האנשים הנשים והטף בדי' אמותיו הק' של נשיא דורנו, ויחד עם זה נשמעת זעקתנו להשי"ת, "עד מתי?!", "רצוננו לראות את מלכנו!" סמוכים הננו על הבטחותיו של כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו בנבואתו "הנה זה משיח בא", שעוד בחג הסוכות הזה נזכה להשתתף במעמד "הקהל" בשלמותו ונזכה לראות את מלכנו עומד על בימה של עץ בעזרה וקורא באוזני עמו בספר התורה, ומעוררם "ליראה את ה'", בגאולה האמיתית והשלמה תיכף ומיד ממש.

המערכת

יו"ט ראשון של חג הסוכות ה'תשס"ט, שנת הקהל
בית חיינו - 770

משיחת ליל ה' רחג הסוכות ה'תשמ"ח

בלתי מוגה

א. והנה בהמשך לגודל ה"רעש" בענין ד"הקהל" שצריך להיות באופן של הוספה וכו' - חפשתי להוסיף בעצמי בנוגע ל"הקהל" באופן בולט, על ידי פעולה שיש בה קושי מיוחד, ובגלל זה הי' השינוי בהנהגתי בנוגע לנטילת ד' המינים בעת אמירת ההלל, לגבי המנהג הרגיל שראינו אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר, כדלקמן.

ובהקדמה:

בעניני ההנהגות של רבותינו נשיאינו. יש הנהגות שנהגו בחדרם פנימה, אשר, חלק מהם גילו לרבים, וחלק מהם לא גילו, כמובן וגם פשוט. אמנם, יש הנהגות שנהגו בגלוי, ויתירה מזה - ברבים, עד להנהגות שנהגו בבית הכנסת ובבית המדרש.

והנה, בין פרטי ההנהגות בבית הכנסת השייכות לחג הסוכות - נטילת ד' המינים בעת אמירת ההלל - ראינו אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר הנהגה שהיתה תמוהה אצלי מכמה זמן:

לאמירת הלל - הי' כ"ק מו"ח אדמו"ר נוטל בידו את הלולב, יחד עם ב' המינים שאגודים עמו, ולא את האתרוג (שנשאר במקומו, בקופסא של כסף, וכיוצא בזה), ורק בעת הנענועים הי' נוטל גם את האתרוג ומחברו לג' המינים, ולאחרי הנענועים הי' מחזיר את האתרוג למקומו, עד לנענוע שלאחרי זה, וכן הלאה, בכל ארבעת הנענועים (ב"הודו", ב"אנא", ב"אנא" וב"הודו"), כלומר, שגם בין הנענועים הי' אוחד רק את הלולב ומיניו ללא האתרוג.

ולכאורה, על פי הידוע גודל הענין דאחדותם של כל הד' מינים - כמבואר בספרי קבלה וחסידות (ומובא גם בנו"כ השו"ע) שד' המינים הם כנגד ד' אותיות שם הוי', וכהסיפור בא' שלא הי' מנענע רק הלולב ומיניו בלא האתרוג, ואמרו לו שעל ידי זה מפריד ה"א אחרונה מג' אותיות שם הוי' - הרי עדיף לאחוז את האתרוג יחד עם הלולב ומיניו (לא רק בעת הנענועים, אלא) כל משך זמן אמירת ההלל, כדי שיהיו כל ד' המינים יחדיו במשך כל הזמן, ומהו הטעם למהגו של כ"ק מו"ח אדמו"ר - מנהג קבוע, לא רק באופן

חד פעמי - שהאתרוג היה נוטל רק בעת הנענועים, וכל משך זמן אמירת ההלל (אפילו בין הנענועים) ה' אוחז רק הלולב ומיניו?!

ב. לכאורה, יש לבאר הטעם להנהגה זו – על פי הנהגה נוספת שראינו אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר:

אלו שהתבוננו בהנהגתו, ראו, שלאחרי כל נענוע ה' מביט על האתרוג, כנראה, כדי לבחון שהאתרוג לא קיבל שריטה ("א קריץ").

ויש לומר שמטעם זה לא אחז את האתרוג משך כל זמן אמירת ההלל, כי אם, בזמן המוכרח (בעת הנענועים) – בגלל חשש של שריטה כו', כמובן וגם פשוט, שככל שיארך זמן אחיזת האתרוג יגדל יותר החשש מפני שריטה, ולכן נמנע מאחיזת האתרוג לבד מכפי המוכרח.

ויש להוסיף שהנהגה זו ראינו בשנים האחרונות כאשר מצב בריאותו של כ"ק מו"ח אדמו"ר לא היה בשלימות כו' [ואילו בשנים שלפני זה, כשמצב הבריאות ה' בשלימות – לא ראינו (אני עכ"פ לא ראיתי) אופן הנהגתו בענין הנה"ל], ולכן היתה זהירות יתירה בשמירה על האתרוג, שלא לאחזו אלא כפי המוכרח (בעת הנענועים), שמא יישרט האתרוג בגלל רעד הידיים כו'.

ג. והנה, מצינו בגמ' ש"רב אחא ברי' דרבא (שהי' תלמידו של רב כהנא) מהדר אתרי וחד (ליקח הדס שיש לו רק "שני עלין בעוקץ אחד ועלה אחד מלמטה עולה ורוכב על השניים") הואיל ונפק מפומי' דרב כהנא ("רב כהנא אמר אפילו תרי וחד").

כלומר, אף-על-פי שרב כהנא אמר "אפילו תרי וחד", ואילו "תלתא בחד קינא כל שכן דכשר" – מכל מקום, כדי להדגיש את התקשרותו לרב כהנא, ה' תלמידו "מהדר אתרי וחד".

ומצינו גם במשנה - "הלל אומר מלא הין . . אדם חייב לומר בלשון רבו" ("אין במקום הין", או "הן" במקום "היין"), אף על פי שהטעם לדיוק לשון רבו בנדון זה אינו שייך אצל התלמיד כו'.

ועל דרך זה בנדון דידן: מכיון שבפועל ממש נהג כ"ק מו"ח אדמו"ר באופן האמור (מאיזה טעם שיהי') - הנה כמה וכמה מהחסידיים שדייקו להתבונן בהנהגתו התחילו גם לנהוג כן (ליטול לאמירת הלל רק הלולב ומיניו, ולצרף את האתרוג רק בעת הנענועים, וגם לבדוק האתרוג לאחרי הנענועים כו'), כמנהג הרב.

[ולהעיר שאף שלכאורה אין זה סדר "לחקות" את הנהגת הרבי בכל עניינו

- הרי, ראינו גם אצל חסידים הראשונים, שבענינים הקשורים עם דיוק וזהירות יתירה וכיוצא בזה שראו אצל הרבי, היו גם הם נוהגים כן].

ד. אמנם כשהתחיל ה"רעש" בנוגע לשנת הקהל, הרי, כדי לפעול גם בעצמי כו', הוכרתי לעשות ענין מיוחד שלא לפי רוחי, שלא לפי טבעי ורגילותי, ובפרט בענין שיש בו חשש שלא יפגע ח"ו בענין ההתקשרות - לשנות המנהג ולאחוז כל הד' מינים (לא רק בעת הנענועים, אלא גם) במשך כל זמן אמירת ההלל.

וההסברה בזה - מצד הקשר והשייכות דנטילת ד' מינים ל"הקהל":

ד' המינים הם - כאמור - כנגד ד' אותיות שם הוי'. וזהו גם מהטעמים שד' המינים הם (לא ד' מצוות בפ"ע, אלא) מצוה אחת - בדוגמת ד' אותיות שם הוי', שאף שכל א' נכתבת בפ"ע, מוקפת גויל, ה"ה שם אחד - שם המפורש, שם העצם ושם המיוחד.

ועל פי המבואר במדרשי חז"ל שד' המינים רומזים לד' הסוגים שבישראל - נמצא, שאחדותם של ד' המינים למצוה אחת מורה על אחדותם של כל הסוגים שבישראל למציאות אחת שזהו גם התוכן ד"הקהל" (כמדובר לעיל).

ולכן כדי להדגיש עד כמה נוגע הענין ד"הקהל", שזהו ענין עיקרי, פנימי, נפשי וגופני כו' ככל התוארים שיכולים וצריכים לומר על הענין ד"הקהל" בכל אותיות האל"ף-בית - משנים המנהג לאחוז כל ד' המינים במשך כל זמן אמירת ההלל, דוקא בגלל הקושי שבשינוי זה, ודוקא בגלל היותו שינוי המעורר תמיהה אצל הרואים, ותמיהה צודקת!

ובנוגע לענין ההתקשרות - סומכים על הודעת נשיא דורנו שלפני קבלת הנשיאות מאביו (למלא מקומו) סיכם עמו שהנהגתו תהי' בחסד וברחמים דוקא, ועל אחת כמה וכמה בנוגע להנהגתו בקשר ובשייכות להתקשרות אליו - מכיון שגלוי וידוע לפניו (ובפרט שמסבירים זאת ברבים) שטעם השינוי אינו אלא כדי להדגיש את הענין ד"הקהל".

להתקהל

חיבור האתרוג עם שאר הד' מינים 'הרהורים' בשיחת יום ה' דחג-הסוכות תשמ"ח

השליח הרב אליהו שי' וואלף

בספר התמים, בתיאור חקירתו של רבנו הזקן ב"טאיינע סאוועט" בימי מאסרו בשנת תקנ"ו, מסופר כי החוקרים שאלו את רבנו הזקן האם הוא מתלמידי הבעל-שם טוב, והוא השיב להם בחיוב.

לאחר מכן הוא סיפר, כי אילו הוא היה אומר שאינו תלמידו, אזי הוא היה נפטר מהמאסר ומכל הסבל הכרוך עמו, אולם הוא לא רצה להתנתק מלהיות מקושר לבעל-שם טוב, אף לא לרגע, ואפילו באם זה רק בדיבור.

כמו כן שאלוהו על דרכו של הבעש"ט לומר בתפלה "האף, אף, אף", כשהחוקרים טענו שהוא מתפלל שה' יתברך יוריד אף וחרון על הממשלה – "והיה לרבנו הזקן צער גדול על שהיה צריך לגלות כוונתו של מורנו הבעש"ט ולפרש דרכיו לפני השרים הגויים".

"אמנם – כפי שכתוב שם ב"התמים" – היה באפשרותו לדחותם בכמה תשובות, אך הוא לא רצה להיות נפרד גם מתנועה אחת של מורנו הבעש"ט, וגם לשעה קלה, ואף למראית עין".

אין התקשרות "עם הפסקות". התקשרות מחייבת להיות קשור לרבי, כל הזמן, בכל כוחות הנפש ובכל שלושת הלבושים. אי אפשר להיות מקושר רק לעשרים שעות, ובארבע השעות הנותרות להיות "מנותק".

אי אפשר להיות מקושר רק בלבוש המחשבה, אך בלבוש הדיבור להכריז "לא, אני לא קשור לרבי". על אחת כמה וכמה לא להצהיר זאת במעשה בפועל.

התקשרות – פירושו להיות קשור. ואם אתה קשור, אז כולך קשור, וכל הזמן.

♦♦♦

בשיחת ליל ה' דחג הסוכות תשמ"ח, הבהיר הרבי מדוע בשנה זו הוא חרג ממנהגו הקבוע בעת אמירת ההלל.

בכל השנים, בעת אמירת ההלל בחג הסוכות, הרבי אחז את הלולב בימינו, ואילו

האתרוג היה מונח בקופסה על גבי הסטענדער עד לזמן ה"נענועים" ב"הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו", אז הרבי נטל אותו בשמאלו, הצמידו לתחתית הלולב, ונענע בכל ד' המינים יחד.

לאחרי הנענועים הרבי השיב את האתרוג לקופסא, עד לנענועים בעת אמירת "אנא ה' הושיעה נא", וכן הלאה.

לעומת זאת בימי חג הסוכות של שנת תשמ"ח, שנת ה"הקהל" האחרונה שזכינו לראות בה את הרבי, הרבי אחז את האתרוג כל משך זמן אמירת ההלל, החל מברכת ההלל שלפניה ועד לסיומה. והדבר היה לפלא.

בשיחה זו, הבהיר הרבי את הדברים (השיחה מופיעה במילואה בחוברת זו, עמוד 3):

"... בהמשך לגודל ה"רעש" בענין ד"הקהל" שצ"ל באופן של הוספה וכו' – חיפשתי להוסיף בעצמי בנוגע ל"הקהל" באופן בולט, ע"י פעולה שיש בה קושי מיוחד, ובגלל זה היה השינוי בהנהגתי בנוגע לנטילת ד' המינים בעת אמירת ההלל, לגבי המנהג שראינו אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר ...

"... לאמירת ההלל – הי' כ"ק מו"ח אדמו"ר נוטל בידו את הלולב, יחד עם ב' המינים שאגודים עמו, ולא את האתרוג (שנשא במקומו, בקופסא של כסף, וכיו"ב), ורק בעת הנענועים הי' נוטל גם את האתרוג ומחברו לג' המינים, ולאחרי הנענועים הי' מחזיר את האתרוג למקומו עד לנענוע שלאח"ז .. כלומר שגם בין הנענועים הי' אחזו רק את הלולב ומיניו, ללא האתרוג.

"...מהו הטעם למנהגו של כ"ק מו"ח אדמו"ר!?"

"לכאורה יש לבאר הטעם להנהגה זו – ע"פ הנהגה נוספת שראינו אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר:

"אלו שהתבוננו בהנהגתו, ראו, שלאחרי כל נענוע הי' מביט על האתרוג, כנראה, כדי לבחון שהאתרוג לא קיבל שריטה ("א קריץ")."

"וי"ל שמטעם זה לא אחז את האתרוג כל משך זמן אמירת ההלל, כי אם בזמן המוכרח (בעת הנענועים) – בגלל חשש של שריטה וכו', כמובן וגם פשוט, שככל שיארך זמן אחיזת האתרוג יגדל יותר החשש מפני שריטה ..."

ולאחרי שהרבי מבאר באריכות את הנהגת החסידים לדייק ולהתבונן בכל פרט בהנהגתו של הרבי, הוא מסביר שלמרות שכ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע נהג כך בגלל מצב בריאותו ורעד הידיים, הרי בהיות ש"הואיל ונפק מפומי' דרב כהנא" – אזי תלמידו רב אחא ברי' דרבא היה "מהדר אתרי וחד".

ולכן אומר הרבי: "התחילו כמה וכמה חסידים לנהוג כן (ליטול לאמירת ההלל רק הלולב ומיניו, ולצרף האתרוג רק בעת הנענועים, וגם לבדוק האתרוג לאחרי הנענועים

וכו'), כמנהג הרב".

"אמנם – ממשיך הרבי ואומר – כשהתחיל ה"רעש" בנוגע לשנת הקהל, הרי כדי לפעול גם בעצמי כו', הוכרתי לעשות ענין מיוחד שלא לפי רוחי, שלא לפי טבעי ורגילותי, ובפרט בענין שיש בו חשש שלא יפגע ח"ו בענין ההתקשרות – לשנות המנהג ולאחוז כל ד' המינים (לא רק בעת הנענועים, אלא גם) במשך כל זמן אמירת ההלל.

"וההסברה בזה – מצד הקשר והשייכות דנטילת ד' מינים ל"הקהל", וכפי שהרבי מאריך שם בקשר בין ד' המינים הרומזים על ד' הסוגים שבבני ישראל להקהל.

♦♦♦

ההתקשרות של הרבי לכ"ק אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע, היא מרכז חייו של הרבי. במוחנו המגושם אנו יכולים רק לשער בועיר אנפין, עד כמה קשה היה לרבי לשנות מהנהגתו של כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ בעת הנענועים. זהו ענין "שהוכרתי לעשות לא לפי רוחי, שלא לפי טבעי ורגילותי, ובפרט בענין שיש בו חשש שלא יפגע ח"ו בענין ההתקשרות" אומר הרבי על שינוי זה.

זוהי "פעולה שיש בה קושי מיוחד", אומר הרבי.

כשהתורה משתמשת בלשון "קשה", היא מדברת על דבר שהוא נושא בעצמו שני הפכים. "קשה לזווגם כקריעת ים סוף" – מה הקושי הגדול בשידוך, ומדי ההשוואה לקריעת ים סוף? מובא על כך בדא"ח שבעת קריעת ים סוף היה שני הפכים בחדא מחתא: "רפוא לישראל ונגוף למצרים". הקב"ה אחז באותו הרגע בקו החסד ובקו הגבורה גם יחד, רפואה מחד ומגפה מאידך, זה הקושי שבדבר. כך גם "קשה לזווגם" לקשר איש ואשה – שני הפכים, שני עולמות שונים, זה ה"קשה" שבדבר.

הרבי אומר שהוא נקט בפעולה שיש בה "קושי מיוחד". להיות מחד מקושר לכ"ק אדמו"ר מהוריי"צ, ומאידך לאחוז את הד' מינים בכל אמירת ההלל, לא כפי שהוא נהג.

רבנו הזקן, קיבל על עצמו לסבול את ייסורי המאסה, העיקר לא לבטא בפה בפני החוקר הגוי שהוא לא קשור לבעש"ט. היה לו "צער גדול" על שהוא היה צריך לבאר את כוונת הבעש"ט בתפלתו – אבל הוא "לא רצה להיות נפרד גם מתנועה אחת של מורנו הבעש"ט, וגם לשעה קלה, ואף למראית עין", ואילו הרבי מוכן להקריב כביכול ענין כה נעלה, "שיש בו חשש שלא יפגע ח"ו בענין ההתקשרות", ועוד במעשה בפועל, ובפומבי – עבור מה?

אומר הרבי בהמשך השיחה: "...כדי להדגיש עד כמה נוגע הענין ד"הקהל", שזהו ענין עיקרי, פנימי, נפשי, וגופני וכו', ככל התוארים שיכולים וצריכים לומר על הענין ד"הקהל" בכל אותיות האל"ף ב"ת – ולכן משנים המנהג לאחוז כל הד' מינים במשך כל זמן אמירת ההלל, דווקא בגלל הקושי שבשינוי זה, ודווקא בגלל היותו שינוי המעורר

תמיהה אצל הרואים, ותמיהה צודקת!..."

כדי להתאחד איתנו, עם סוג הערבות, הרבי עושה דבר שיש בו חשש שחלילה וחס יכול לפגוע בדבר הכי יקר לו, הוא מניח על הצד, כביכול, את הנושא הכי חשוב שלו, ההתקשרות לכ"ק אדמו"ר מוהרי"צ – העיקר "להדגיש עד כמה נוגע הענין דהקהל", להתאחד ב"הקהל" עם שאר הד' מינים, עם אנשים כערכנו, כאלו שאין בהם ריח ואין בהם טעם, לא תורה ולא מעשים טובים...

♦♦♦

הגענו כולנו להיות בחודש תשרי, חודש המשובע בכל, להיות בסמיכות לד' אמותיו הק' של הרבי. להיות אגודים באגודה אחת, בסמיכות של קירוב מקום גשמי, יחד כל ג' המינים - עם האתרוג של דורנו.

מכאן, מחודש זה, ניקח כוחות וחיות לכל השנה כולה, גם אחרי "ויעקב הלך לדרכו", כאשר נחזור כל אחת לגפנו ותאנתו.

עלינו לייקר את גודל האחריות המוטלת עלינו בהיותנו כאן, לדעת שזו שנת "הקהל", ואנו אגודים יחד עם הרבי במשך כל הזמן, לא רק בעיתים מיוחדים.

ב"ספר המנהגים" במנהגי חג הסוכות, כותב הרבי כיצד יש לאחוז את ד' המינים בעת הנענועים: "הלולב מחברו לשליש העליון של האתרוג, אשר אוחזו באלכסון קצת". הלולב עומד מעל לאתרוג, וחלקו התחתון נוגע בשליש העליון של האתרוג.

המקום בו תחתית הלולב ויתר המינים נוגעים באתרוג – זהו מקום עדין מאוד, מקום שיש בו אחריות כבדה.

בשולחן ערוך רבנו הזקן, הלכות לולב, סימן תרמ"ח סעיף כא: "כל דבר הפוסל באתרוג משום שאינו הדור, כגון יבש או חזזית או שינוי מראה האתרוג, דהיינו שנקלף מקצת האתרוג ונשתנה מראיתו .. אע"פ שכל אלו אינן פוסלין אלא אם כן יש בהן כשיעור שנתפרש בהן, אבל אם היה אחד מהן על חוטמו – דהיינו ממקום שמשפע משם ויורד לצד ראשו ומתחיל משם להתקצר ולהתחדד - כל מקום זה, אם יש בו אחד מכל אלו הדברים הפוסלים משום הדור, אפילו אין בו אלא משהו – הרי זה פסול, לפי שעיקר ההידור של האתרוג תלוי בחוטמו, שהוא נראה לעינים יותר משאר מקומות, ובו אדם נותן עיניו בתחלת השקפתו".

בשליש העליון של האתרוג, די בפגם קטן, משהו, כדי לפגום ב"הדר" שלו, וחלילה לפסול אותו. זאת משום שזהו מקום שבו אדם נותן עיניו בתחלת השקפתו.

♦♦♦

חובה עלינו לזכור שבשנה זו מוטלת עלינו אחריות כבדה יותר מאשר בכל שנה. בשנה

זו, כשאנו באים לרבי, בשנת הקהל, אנו עומדים בסמיכות לרבי לא רק בעת הנענועים, אלא כל משך אמירת ההלל.

לרבי – הדבר כרוך ב"קושי מיוחד", ועלינו לזכור, שאנחנו עומדים צמוד אליו כל הזמן.

יש לזכור ולחדד בעצמינו כל הזמן שתחתית הלולב עומד בשליש העליון של האתרוג, אנחנו עומדים במקום מאוד רגיש, מאוד עדין, מקום עם אחריות כבדה.

כל נגיעה לא נכונה, כל פעולה שאינה כנדרש, יכולה לעשות "א קריץ", אם כשאנו עומדים ליד הרבי אנו נוהגים שלא כראוי – אנו לא פוגעים בשם הפרטי שלנו, אנחנו נוגעים באתרוג – במקום "שהוא נראה לעינים יותר משאר מקומות, ובו אדם נותן עיניו בתחלת השקפתו"...

אם אנו נוהגים שלא כנדרש – הרואים אותנו תולים זאת בליובאוויטש ובעומד בראשה. "ובו אדם נותן עניו בתחלת השקפתו". זה לא הנהגה פרטית של איש פרטי, זהו "א קריץ" במקום של הידור האתרוג. יש לזכור את גודל האחריות.

אסור לנו בשם האחדות, ובשם ההקהל של יחד שבטי ישראל, לפגוע ולו במשהו באתרוג. יש להזהר במאוד לא לפגום את הידור האתרוג.

ברשימות חוברת ז', מביא הרבי את דברי המורה נבוכים המובאים במאמרי דא"ח, ש"כל חי מתנועע" וכן את דבריו ש"תנועה מולדת חום".

אם אתה אדם חי, יש בכך חיות, אזי אתה מתנועע, אם אתה מתנועע – אתה מוליד חום. בחודש זה אנו סופגים חיות וחום חסידי לכל השנה. הנענועים הם סימן שאנו חיים, הנענועים מביאים איתם חום.

אבל צריך להיות זהירים ביותר, שהחיות והחום הללו, ה"קאץ" כשאנו נמצאים בסמיכות לרבי – אכן יהיו חום וחיות של קדושה, חום וחיות שגורמים לרבי נחת רוח. ולא חלילה חום וחיות, נענועים, שעלולים לגרום "א קריץ" ביופי ובהידור האתרוג.

הרבי מצדו עושה דבר שיש בו "קושי מיוחד", כדי להתאחד איתנו – חובה עלינו להיות זהירים שבעתיים, לנהוג אך ורק באופן שגורם הידור ויופי לאתרוג. בד בבד עם גודל הזכות שיש לנו להיות מאוחדים עם הרבי, לזכור את גודל האחריות שלא לסטות חלילה, תוך כדי חום וחיות, ולגרום את ההיפך מכבוד ליובאוויטש.

ונסיים בתקווה ובתפלה שנוכה לא רק להיות בסמיכות גשמית לרבי, אלא גם שנוכה לראותו בעיני בשר, לזכות ל"וירא העם וינועו", וכמובא בהיום יום כ"ד שבט: "וירא העם וינועו, אז יי האבען דערזעהן גטליכקייט איז שוין וינועו, עס איז געווארען א תנועת חיים".

יומן תשרי תשמ"א

חג הסוכות דשנת תשמ"א, שהייתה שנת הקהל, התייחד בחידוש עצום ונפלא בדברי ימי ליובאוויטש. בליל יו"ט הראשון של חג, לאחר תפילת ערבית, החל הרבי לומר שיחה בענייני החג, האושפיזין, שמחת החג העצומה וכו'. מאז, בכל לילה ולילה של ימי חג הסוכות נהג הרבי לומר שיחה. בשנה זו אף החלה שמחת בית השואבה בשכונת המלך להתקיים באופן שונה לגמרי מהשנים הקודמות. הבאנו בזאת יומן מפורט מאירועי חג הסוכות בשנה הזאת, כפי שנרשמו בשעתו ע"י א' התמימים.

ימי חג הסוכות

הפך כל האולם, למעין ים סוער וגועש. כל האנשים, מ"ראשיכם שבטיכם" ועד "חוטב עציך ושואב מימך", מהצעירים ועד זקן הזקנים, קיפצו, רקדו ושרו בכל כחם, עד שחלף הרהור במוח שכנראה זוהי השמחה, שעליה אמרו כי מי שלא ראה אותה לא ראה שמחה מימיו...

אולם כל זה היה רק "התראה" למה שהיה עתיד להיות. לאחר התפלה ברוך כ"ק אד"ש את הציבור ב"גוט יו"ט" שלשה פעמים, כנהוג, ולאחר מכן, להפתעת הכל, נשען על הדוכן, שזה האות, שברצונו לומר שיחה.

כמובן, היתה זו הפתעה מוחלטת, ולכן נוצרו מיד דחיפות שהחרישו לרגע את דבריו הראשונים של כ"ק אד"ש, אך לאחר שניות ספורות השתררה דממה.

כ"ק אד"ש החל לומר שבזמן שביהמ"ק היה קיים, החלו בשמחת בית-השואבה רק במוצאי יו"ט הראשון, וזאת עקב היות השמחה קשורה בדברים גשמיים, שלא היה אפשר לעשותם בחג עצמו. כמו כן, בגלל סיבות שונות קוימה מצות "הקהל" רק

הדבר המייחד שבשנה זו, שמשך ל-770 את כל ההמון, הוא היותה של שנה זו שנת הקהל. מצות "הקהל", כידוע, באה לידי ביטוי בהתקהלות כל העם, אנשים נשים וטף, לבית המקדש בחג הסוכות, ושם היה המלך קורא בתורה "למען ישמעו ולמען ילמדו.. ושמרו לעשות את כל דברי התורה הזאת".

מובן אפוא, שככל שהלך והתקרב חג הסוכות עלה וגבר המתח ב-770, בד בבד עם גבור זרם האורחים שהתנקז ל-770 מכל קצווי תבל. ואכן, מה שהתרחש השנה בחג הסוכות עלה על כל המשוער.

הלילה הפך ליום...

מיד עם כניסת החג, לפני תפלת ערבית, כשנכנס כ"ק אדמו"ר שליט"א לביהכנ"ס, ועלה על הבימה המיוחדת (שעליה הוא מתפלל בחודש תשרי) - פנה אל הקהל ששר באותה שעה, והחל למחוא כפיים בקצב מהיר ביותר. הקהל העצום שבביהכנ"ס הגיב בהתאם, וכהרף העין

במוצאי החג. אך בזמן שביהמ"ק אינו קיים, שאז קיימים כל העניינים (אמנם בשלימות, אך) רק ברוחניות ולא בגשמיות, לפיכך אין שום מניעה להתחיל בשמחת בית-השואבה, ובמצות "הקהל" בכל ה"שטורעם" כבר מיומו הראשון של החג.

כ"ק אד"ש המשיך ואמר שבשנה זו יש לשים דגש מיוחד על השמחה בחג הסוכות, משתי סיבות: א) בקביעות שנה זו נכנסים (בחו"ל) מהיו"ט הישר ליום השבת, והרי "וביום שמחתכם אלו השבתות" - לפיכך השמחה גדולה עוד יותר מ"מועדים לשמחה" (סתם; ב) שנה זו היא שנה מעוברת, ועובדה זו מחייבת להגביר את השמחה בחג הסוכות, שממנו לוקחים שמחה לכל השנה. (ככל חודש תשרי שהוא חודש כללי), שהרי בשנה זו יש לספק שמחה לשלשה עשר חדשים!

מסיק כ"ק אד"ש, שיש להתחיל בשמחה כבר מהרגע הראשון של החג, ושהשמחה תהיה שמחת הכל, אנשים נשים וטף (כבמצות "הקהל"), עד שתהיה שמחה גדולה ביותר. ומובן מאליו שאם הקב"ה דורש ומצוה לעשות כך, הרי שהוא נותן במקביל את הכח, הסיוע והברכות לקיום הדבר בפועל.

הרבי סיים בברכה שמשמחה זו יגיעו ל"שמחת עולם על ראשם", כאשר הקב"ה יאחז ביד כל יהודי, ויוציא את כל עם ישראל מהגלות, ושהשמחה המתחילה מהרגע הראשון של היו"ט שאז אומרים "שהחיינו" תביא לאמירת "שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה", בביאת משיח צדקנו, "ושמחת עולם על ראשם", "קהל גדול ישבו הנה".

כ"ק אד"ש החל לשיר את הניגון "אתה בחרתנו", כשהוא מניף את ידו במרץ,

כאות להתחלת השמחה, ויצא מביהמ"ק כשהקהל כולו כבר שר ורוקד.

אכן הציפייה המתוחה לא היתה לשווא. הקהל נתן לה ביטוי בשמחה בלתי מוגבלת. במשך שעה ארוכה לא פחתה הציפיפות שהיתה בעת התפלה. אנשים לא הלכו לביתם אלא רקדו ושמחו ללא הפוגה. אופי מיוחד היה לריקודים אלה: לא מעגלים כמקובל, פשוט מחוסר מקום, אלא רקדו איש על מקומו, והשמחה היתה עצומה. הכל הבינו, נכון יותר: חשו, כי שיחת כ"ק אד"ש היוותה את מעמד "הקהל" כאשר המלך קורא ומלמד את התורה לכל העם. ובאמת, הדבר אפילו נרמז בשיחה הנ"ל. הריקודים נמשכו עוד זמן ממושך, ורק אז התפזרו האנשים לבתיהם כדי לקיים את מצות "לישב בסוכה".

כנהוג מתקיימות בלילי חג הסוכות התוועדויות רבות. בשנה זו התרבו ההתוועדויות, והתמשכו הרבה יותר מבכל שנה, איפיינה אותן במיוחד השמחה המרובה ועליצות הנפש.

הלילה הפך ליום. במשך כל הלילה היתה ברחובות קראון- הייטס תנועה ערה של אנשים שהלכו לחפש התוועדות, או עברו מאחת לשניה. קהל גדול הצטופף בסוכה שליד 770 ששם התוועדו בעיקר האורחים מאה"ק ומשאר המדינות. כך נמשכו ההתוועדויות עד אור הבוקר.

הוספה מיוחדת בשמחה

בבוקר מהרו האנשים מהסוכות אל 770 ששם חולקו המספרים, עבור התור לברך על ד' המינים של כ"ק אדמו"ר שליט"א.

כ"ק אד"ש הגיע ל-770 בשעה 7:45, נכנס לחדרו, ולאחר מכן יצא מחדרו ונכנס עם ד' המינים לסוכתו. כעבור מספר רגעים יצא ומסר את ד' המינים לר' מאיר הרליג, תוך כדי הדגשה שהוא נותן זאת במתנה ע"מ להחזיר, כדי שהקהל יוכל לצאת ידי-חובה מצות ד' מינים.

במשך שעות ארוכות עברו האנשים וברכו על ארבעת המינים. כשהגיע הציבור לתפלת הלל הוחזר הלולב והאתרוג אל כ"ק אד"ש, אך עדיין נותר קהל רב שלא הספיק לברך עליו. לפיכך הובאו הד' מינים שנית אל הסוכה לאחר התפלה, ורק לאחר מספר שעות, הצליחו הכל להגיע אל הלולב והאתרוג, ולצאת ידי-חובה.

לקראת תפלת המנחה החלו שוב הריקודים והשמחה, והם נמשכו גם בכניסת כ"ק אד"ש לביהכנ"ס. ושוב, בעלות כ"ק אד"ש על הבימה, הסתובב אל הציבור והחל למחוא כפיים במרץ רב. האנשים רקדו ושאו בכל כחם, והרבי המשיך להלהיב עד שלא ניתנה אפשרות לתפוס נשימה... היה זה כדוגמת קול השופר ה"הולך וחזק מאד", וכשהגיעו לשיא הפסיק כ"ק אד"ש לפתע את מחיאות הכפיים, והחלה תפלת המנחה.

השמחה העצומה, והדממה הפתאומית שהשתררה בשיא השירה האדירה, היוותה מחזה בלתי ניתן לתיאור.

בצאת כ"ק אד"ש מביהכנ"ס הניף ידו כאות לשירה, וכך גם בכל הדרך עד ליציאתו. הקהל המשיך בריקודים עד תפלת ערבית, וכשנכנס כ"ק אד"ש לתפלה, חזר על עצמו מחזה מחיאות הכפיים וכו' ממש כבשמחת-תורה.

לקראת תפלת ערבית היו מעטים שהביאו בחשבון אפשרות של שיחה לאחר התפלה, והם תפסו מקומות בקרבת הבימה של הרבי; אך רוב הקהל היה סבור שהשיחה דאמש היתה משהו חד-פעמי. אולם לאחר התפלה ואמירת ה"גוט יו"ט" הופתעו האחרונים. שוב נוצרו דחיפות חזקות לאחר שכ"ק אד"ש פתח בדבריו, אבל הפעם הפסיק הרבי את דבריו, ורק לאחר שחזר והשתרר השקט התחיל שוב את השיחה, ובקול רם יותר. הנקודה המרכזית בשיחה היתה שוב ההוספה המיוחדת בשמחה דווקא בלילה זה. מובן מאילו שלאחר שיחה זו גברה השמחה, אך האורחים לא יכלו להתעכב זמן רב מדי בביהכנ"ס, הואיל וכ"ק אד"ש עמד לבקר בסוכת האורחים.

מורה-דרך של הרבי..

כשנכנס כ"ק אד"ש לסוכה פנה אל ר"מ ירוסלבסקי ואמר לו שיהיה עבורו מורה-דרך... וכשר"מ הולך בראש עבר כ"ק אד"ש את הסוכה לאורכה, ובסופה עלה על כסא ("בימה של עץ") ואמר שיחה קצרה.

בשיחתו עמד על ההוספה בכל האמור בביהכנ"ס שמתווספת ע"ש שנמצאים בסוכה בגשמיות, ושאחת המשכות של הסוכה זהו ענין האושפיזין, שהם: אברהם, יצחק, יעקב, משה, אהרן, יוסף ודוד (ושלמה); וגם ישנם האושפיזין שלנו שהם: הבעש"ט, המגיד, אדה"ז, אדמוהאמ"צ, הצ"צ, המהר"ש, אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע, ובשמיני-עצרת - כ"ק מו"ח אדמו"ר.

כ"ק אד"ש אמר שהכלי לאושפיזין הוא הכנסת-אורחים, ולפיכך כשנמצאים בסוכה וישנו ענין הכנסת-אורחים - הרי זהו כלי

להמשכת האושפיזין, הן אותם המנויים
בזהר והן האושפיזין "שלנו".

הרבי סיים, שהואיל ונמצאים בסוכה
שהיא "סוכת שלום" - שיהיה שלום בלב כל
יהודי ושלום בפשוטו הן באה"ק (שהשלום
הוא דוקא כשמקיימים את ה"בחוקותי
תלכו"), והן שלום בכל העולם, עד לגאולה
ע"י משיח צדקנו בעגלא דידין, אמן כן יהי
רצון.

לאחר השיחה, נמשכו הריקודים
ללא הפוגה עד השעות הקטנות של
הלילה, כשהאנשים מתחלפים לאט לאט.
לקראת השעה 3.00 בלילה נסתיימו רוב
ההתוועדויות, והמון רב הגיע ל-770 כדי
לרקוד ולשמח.

רקדו בתחילה בסוכה, אך גשם שוטף
החל לרדת, והאנשים נאלצו להכנס
לביהכ"ס ולהמשיך שם בשמחה. האנשים
רקדו ממש למעלה ממדידה והגבלה. שעות
ארוכות המשיכו לרקוד, זעה ניגרה מפניהם,
ולבסוף, לאחר שהאולם התחמם דיו, יצאו
שוב אל הסוכה הקרה והרטובה כדי לחמם
גם אותה...

וכך כמעט מבלי להרגיש, הגיע עת
חלוקת המספרים עבור הברכה על ד'
המינים. כמובן שרוב הציבור לא הספיק
לעצום עין במשך הלילה, אולם השמחה
גברה על העייפות, ובמצב-רוח מרומם
ושמח, עבר גם יומו השני של החג

לתפלת המנחה הובאו ילדים רבים
ורוכזו יחד על כמה ספסלים מאחורי בימתו
של כ"ק אד"ש. כשהרבי נכנס מחא כפיים
והלהיב את הילדים והציבור, הרבה יותר
מהימים הקודמים, גם לאחר התפלה,
כשהילדים שרו "אל תירא.. עוצו עצה וכו'"

פנה כ"ק אד"ש אליהם ושוב מחא כפיים
במרץ.

יציאה מושלמת מההגבלות

כבליל אמש, גם לפני תפלת קבלת-שבת
המשיכו בריקודים שהחלו לאחר תפלת
מנחה, ושוב, לאחר תפלת ערבית דיבר כ"ק
אד"ש שיחה שבה דרש להוסיף בשמחה.

הפעם היתה היציאה מההגבלות
מושלמת. כמה בחורים החלו לרקוד על
המדרכה שליד 770, וכעבור דקות ספורות
כבר רקדו שם עשרות. המעגל הלך וגדל
ככדור שלג המתגלגל במהירות, ואז
פנה מאן-דהו והחל לצעוד, כשכל הקהל
בעקבותיו, אל רחוב קינגסטון.

הכל היה ספונטני. ללא כל תכנון עצרה
הצעדה בהצלבות רחובות קינגסטון
ומונטגומרי, ושם בצומת נסגר המעגל,
והריקוד סער ללא התחשבות בתנועה.
מישהו נעמד על הכביש והפנה את התנועה
לרחוב צדדי כדי שהחב"דנים יוכלו לרקוד
באין מפריע. בינתיים כבר התקבצו למקום
והצטרפו לריקודים מאות רבות של אנשים
(ונשים וטף הצופים מהצדדים). ניידת
משטרה שעברה באקראי במקום החליטה
לשחרר את הבחורים מעבודת הכוונת
התנועה, לשמחת כל הרוקדים שראו
במוחש כי "גם אויביו ישלים אתו"...

לאחר מספר שעות של ריקודים החל כל
הקהל העצום לצעוד בתהלוכה ברחובות
קראון-הייטס (השעה היתה בסביבות 2.00
אחר חצות) כשהיעד הוא 770. שם נמשכו
הריקודים עד אור הבוקר.

כלי שיר ואבוקות של אש

כבימים הקודמים, גם לפני תפילות השבת שימח כ"ק אד"ש את הציבור, כשרואים במוחש כי בכל פעם נעשה הדבר ביתר שאת מהפעם הקודמת. כמו כן, לאחר התפילה היה כ"ק אד"ש מתחיל ניגון, ומורה בידי הק' לאות שישירו וישמחו. (כך היה לפני ואחרי כל תפילה מימי חג הסוכות). לאחר תפלת ערבית של מוצש"ק, כשראו כי גם הפעם ברצון כ"ק אד"ש לומר שיחה, ניגש ר' ל. גרונר אל כ"ק אד"ש וביקש, בשם הציבור, שידבר במיקרופון. אך כ"ק אד"ש ענה לו כי עדיין לא עשו הבדלה, ואותת לאיש אשר על המכשיר כי לא יביאנו.

בשיחתו זו עמד על העובדה כי מהיום הרביעי של סוכות יש בכל יום שני אושפיזין, זאת בהתאם לגירסאות השונות בזהר, ש"אלו ואלו דברי אלוקים חיים", אשר לכן ברור שיש להוסיף בשמחה על הימים הקודמים.

בנוסף לכך אמר, כי לאחר היו"ט וש"ק אפשר לשמוח עם כלי השיר, החליל וכו' דבר המגביר את השמחה, שלפיכך יוסיפו מלילה זה בשמחה.

האנשים שמעו ועשו. מיד הובאה תזמורת מעולה של אנ"ש אל "רחבת הריקודים", בצומת הרחובות קינגסטון-מונטגומרי, כמובן, והפעם שמחו עם כל ההידורים. הובאו אבוקות של אש, כנאמר במשנה, ויחד עם כלי השיר היתה השמחה מושלמת.

בינתיים עמלו הבחורים, על הכנת הסוכות הניידות עבור מבצע סוכות, וכשהושלמה הסוכה הראשונה, הוסעה מיד אל הרחבה, ובה יכלו השמחים לומר

"לחיים" ולהטיב את ליבם במיני תרגימא, נדבת ידם של תושבי האזור.

הרדיו של ארה"ב ושמחת ביה"ש

ביום ראשון, ב' דחווה"מ סוכות, נמסרה הודעה רשמית מטעם המזכירות, כי כ"ק אד"ש יאמר שיחה לאחר תפלת ערבית. גם הריקודים על הצומת הסואנת נעשו "רשמיים", ובמשך היום הוזמן הציבור כמה פעמים, לבוא למקום לאחר תפלת ערבית והשיחה כדי לשמוח.

בכלל המושג של ריקודים ברחובות הינו זר למושגים של אמריקה. נקל, איפוא לשער עד כמה גרם הדבר הפתעה (כמו גם שמחה) לתושבי המקום. אפילו תחנת הרדיו הגדולה של ארה"ב, מצאה לנכון להודיע כי חסידי ליובאוויטש רוקדים ברחובות. משום כך הופיעו הפעם אורחים רבים, מאזורים אחרים של ניו-יורק, שבאו לראות את שמחת בית-השואבה של הליובאוויטשערס...

שיחת כ"ק אד"ש לאחר תפלת ערבית הועברה בשידור חי לכל העולם, ולכן לא נאריך בה. אך נציין, כי השיחה היתה ארוכה מאד, (קרוב לשעתיים!), ושתי נקודות מנוגדות הופיעו בה לכל אורכה: המצב הקשה בעולם וביהדות - מחד, ומאידך - הדרישה להגביר ביתר שאת את השמחה.

ניתן לומר כי אכן במשך של ימי החג הורגשה יחד עם השמחה איזו מתיחות סתומה על פני כ"ק אד"ש. הוסיפו להרגשה זו ביטויים מסויימים, על החושך הכפול והמכופל של הגלות, ועל הצורך בשלום באה"ק ובעולם בכלל. אולם בשיחה הנ"ל היו הביטויים חריפים ומאויימים יותר.

את מכתבו המיוחד מחוה"מ סוכות לילדים, והמדריכים/ות חילקו זאת לילדים.

בלילה, לאחר תפלת ערבית, דיבר שוב כ"ק אד"ש שיחה די ארוכה. בשיחתו זו דרש להגביר מלילה זה עוד יותר את השמחה. אד"ש דיבר גם על כך שכשרוקדים ברחובות תוך כדי עצירת התנועה, עושים אז מרשות הרבים - רשות היחיד...

אולם לאחר השיחה הודיעו מהמזכירות כי המשטרה מבקשת שלא להפריע לתנועה ברח' קינגסטון, ושכ"ק אד"ש ביקש מהציבור לשמוע בקולם. לפיכך "הסתפקו" ברח' מונטגומרי בלבד.

הואיל וכ"ק אד"ש דרש להוסיף בשמחה (והאנשים לא ידעו במה ניתן להוסיף) - התאמץ כל אחד לעשות דברים שיביאו להוספה בשמחה. אין צורך לתאר את כל הדברים שנעשו, די בדמיון פורה בלבד... ואכן, היתה זו הוספה שהיא מרובה על העיקר.

שמחה ללא הגבלות

אולם היציאה ממשמחמל ההגבלות, היתה לאחר השיחה בליל הושענה-רבה. בשיחה זו דיבר כ"ק אד"ש באריכות על הצורך להוסיף בשמחה למרות שהזמן קצר; וכ"ק אד"ש אמר שלעתים יכול אדם להעמיד את עצמו ברגע אחד, במעמד מרומם כזה, שבדרך כלל הוא דורש זמן רב.

כ"ק אד"ש נתן הוראות מפורטות בדבר השמחה. הוא אמר כי הריקודים ברשות-הרבים, יכולים להתקיים גם בקרבת מקום (ולאו דוקא בריחוק מקום), וזה יכול להעשות גם ברגע. לאחר מכן הוסיף ואמר כי רצוי שהריקוד בחוץ יארך ח"י (או ז')

הציבור הבין כי המצב אינו שפיר, אך כ"ק אד"ש מורה לנו דרך להטיבו ע"י השמחה. אי לזאת חש כל אחד כי למרות המאמץ הגדול, וחוסר השינה של הימים הקודמים, חובה עליו לבוא ולשמוח ככל יכולתו.

ואכן, בלילה זה רבתה השמחה. הקהל היה עצום. צעירים וזקנים, מקומיים ואורחים, גם אלה שבאו רק "לראות" "נלכדו" בשמחה ורקדו ושמחו עד אשר האיר השחר. השמחה והעליצות היתה עצומה, כך שלא הורגשה כלל כל עייפות.

קשה מאד למצוא מלים לתאר את ההרגשה המרוממת של אותו לילה. אפשר רק לומר כי מי שלא ראה שמחה זו לא ראה שמחה מימיו.

כ"ק אד"ש: עושים מורה"ר לרה"י

ביום ב' ג' דחוה"מ סוכות, התקיים בביהמ"ד כינוס של ילדים, ע"פ בקשת כ"ק אד"ש לערוך כינוסי ילדים גם בחוה"מ סוכות. במקום היתה גם תזמורת ו"ליצנים" ששמחו את לב הילדים.

כ"ק אד"ש נכנס לתפלת מנחה. כשעלה על הבימה ומחא כפיים לילדים, נהרו פניו הק' בצורה נפלאה. מחיאת הכפיים היתה נמרצת יותר, וממושכת הרבה יותר מהימים הקודמים.

גם כאשר שרו הילדים את "עלינו לשבח" וכדומה הורה כ"ק אד"ש בידו להגביר את השירה, וכך גם כאשר שרו את "אל תירא גו' עוצו עצה וגו'". בזמן אמירת הפסוקים הביט כל העת על הילדים וחיך אליהם הרבה.

בתום התרגום של השיחה חילק למדריכים ולמדריכות מטבעות לצדקה וכן

דקות ושאהר כך יחזרו ויכנסו לביהכנ"ס
להמשיך שם בשמחה.

האנשים יצאו ממש מכליהם. ע"פ
ההוראה יצאו לרקוד בחוץ, ובתחילה
רקדו על השדרה (לא על הכביש); אולם
כעבור מספר דקות עצרה ניידת משטרה
את התנועה, בחצי הכביש בתלת-מסלולי
(בצומת איסטערן-ברוקלין) והריקוד עבר
לכביש. המעגל התחיל בקינגסטון ונסתיים
כמעט בברוקלין(!). כך רקדו ח"י מינוטין,
אבל השמחה היתה ללא כל יחס לזמן -
שמחה עצומה ללא כל הגבלות. לאחר 18
דקות נכנסו בחזרה לביהכנ"ס והמשיכו

שם את השמחה עוד משך זמן, ולאחר מכן
החלו באמירת משנה-תורה. בסביבות
השעה 1.00 נכנס כ"ק אד"ש לאמירת
תהלים, ולאחר מכן המשיכה שמחת בית
השואבה.

היו אלה ימים מרוממים ושמחים,
כאשר כל הגבלות הגוף וגשמיות העולם
כאילו אינם קיימים.

אכן ניתן לומר מי שלא ראה שמחה זו
לא ראה שמחה מימיו!

"מעורר שהשנה שנת הקהל"

ידוע אשר בשנת תשמ"א עורר רבינו הרבה ע"ד הענין ד"שנת הקהל".

לפנינו צילום נדיר מ"שלשת היחס" רשימת ה"עסקנות-תולדות" של רבינו משנת תשמ"א, בו מוסיף בכת"ק: "מעורר שהשנה שנת הקהל - את האנשים והנשים והטף גו' לעשות את כל דברי התורה הזאת".

ישבה גדולה כ"בוענאס איירעס", ארגנטינה. מבקש שיסדרו החלוקות
 "ל"ג בעומר" כרחכי הכל. מעורר שילדי/ילדות ישראל, אפילו "שק", זכואו
 לביהכ"ס בחגה"ש לשמוע "עשרת הדברות". יוצא בקריאה קדושה ע"ד הענין
 ד"פרי' ורבי", ופרעיש נגד "הכנון" משפחה" וכו'. יוצא בקריאה
 קדושה לייסד כוללים, לקנותם ודקנותם לאנשים בשם "כולל הפארת זקנים -
 לוי יצחק". לנשים בשם "כולל הפארת חכמות נשים". ולצעירים בשם "כולל
 הפארת בחורים". מציע שיסדרו מזמן לזמן כינוסים של בני ובנות ישראל
 שלפני גיל בר/בת מצוה.
 מעורר לקנות את בניה - את כל ילדי ישראל שלפני גיל בר/בת
 חמ"א מונה בקריאה קדושה לילדי/ילדות ישראל שלפני גיל בר/בת
 מצוה להתאגד ב"צבאות השם" (בסיספתו: "ווי" וואנט משה נאני"). מעורר
 אורות שמח "בית העובדה" בחגה"ש. מעורר ע"ד הדפסת ספחה עניינים לספרי
 דא"ח כ"ץ ארה"א מייסד ישיבה גדולה ב"קסבלנקה", טרוקו. מייסד כולל
 אברכים ב"פאנטריאל", קנדה. מסדר "סדר ברכת החמה - ע"ם מנהג חב"ד".
 יוצא בקריאה קדושה שכל ילד/ילדה בישראל שלפני גיל בר/בת מצוה יתאחדו
 ע"י (השתתפותם ב) כמות מסר חורף מיוחדת שחכת עבורם בירושלים עיה"ק.
 מעורר נגד אלו שרואים ב"הודים הבאים מפרינות (הם) מאחורי מסך
 חמ"ב - יוצא בקריאה קדושה שכל בני ישראל יתאחדו ע"י קניית אה בס"ת
 שחכת לזכותם משה לבגד מסר חורף מיוחדת לכולם חמ"ב (וחוסכי) ישיבות
 "חוסכי חמישים" ובני ביחס" ו"ם משה לזכור חמ"ב (וחוסכי) בחי מסר
 "בית רבקה" ובני ביתו.
 - באוץ זמנעל (זמן יאמ"ת, ספר, יען, הירושל' יען), עזרה
 ר' אהרן אהרן יען
 אהרן יען יען יען

